

РЕШЕНИЕ

№ 30461

гр. София, 31.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в
публично заседание на 31.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **9157** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 44, ал. 8 във връзка с чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във вр. с чл. 145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на З. Х., гражданин на А., чрез адв.Г., срещу ЗАПОВЕД №53643-4826 от 07.07.2026г. на Директора на Дирекция "Миграция"-МВР, с която на лицето е наложена ПАМ -"Продължаване на принудителното настаняване в СДВНЧ за срок не повече от 6 месеца, считано от 12.07.2026г."

По изложените в жалбата съображения –се моли да се уважи същата. Твърди се, че не са изследвани възможните варианти за налагане на други, алтернативни и по-леки мерки по отношение на лицето. Визира се, че фактически оспорващият е лишен от свобода. Подчертава се, че максималната продължителност не може да надвишава 6 месеца съгласно чл.15 §.5 от Директива 2008/115. Съответно може да има продължение като изключение, което не е налице. Изтъква се, че чужденецът отказва да съдейства и доброволно да се завърне, поради което и беседите са безрезултатни. Подчертава се, че съгласно практиката на ЕСПЧ липсата на съдействие от страна на лицето не освобождава властите от това да провеждат процедурите по извеждане „с достатъчно усърдие“. По изложените твърдения – се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание, оспорващият е редовно призован като жалбата се поддържа от адв.Г. чрез писмени бележки. Допълва се, че в оспорената заповед не е посочено ответникът какви усилия е положил за извеждане на лицето. По указанията на състава в определението за насрочване –за налагане на други мерки- адв.Г. визира, че подходяща би била мярката лицето да се задължи да се явява ежеседмично в структура на МВР по пребиваването си или да внесе чрез трето лице

гаранция. Подчертава се, че няма мотиви защо не е определен конкретен размер гаранция. Поддържат се останалите съображения за уважаване на жалбата. С оглед това се моли и лицето да бъде освободено незабавно.

Ответната страна- директорът на Дирекция "Миграция"- МВР, чрез упълномощения си процесуален представител юрисконсулт Ч. моли съдът да отхвърли жалбата като неоснователна и немотивирана. Претендира юрк.възнаграждение. Изрично в съдебното заседание подчертава, че беседи се провеждат регулярно и същите обикновено дават резултат, поради което е възможно изпълнение на ПАМ „Връщане“. Пзовава се на съдебна практика – решения на ВАС, IVo, по дела №4898/22г. и №11984/22г..

СГП не изпраща представител, не изразява становище по жалбата.

СЪДЪТ КАТО СЪОБРАЗИ ТВЪРДЕНИЯТА НА СТРАНИТЕ И ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО ДЕЛОТО, НАМЕРИ ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

Жалбата от 21.07.2026г. /при връчване от 16.07.2026г./ е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, насочена е срещу акт, който подлежи на обжалване пред административния съд, от страна, която има правен интерес от оспорването, поради което е допустима и следва да се разгледа по същество.

По същество на жалбата от фактическа страна се установява следното:

Първоначалното настаняване в СДВНЧ на оспорващия е със заповед №351 з-21 от 09.01.2026г. на основание чл.44, ал.6 и ал.8 от ЗЧРБ, за да се обезпечи наложената на лицето ПАМ „Връщане до страна по произход“ със заповед №4432ПАм 122 от 25.08.2025г. на Началник на ГПУ-Ц. при РДГП-Б. и съобразявайки това, че молбата за закрила на молителя е отхвърлена с Решение №5625 от 09.12.2025г. на Председателя на ДАБ.

Посочените заповеди са в ел.досие вкл. и докладна записка рег.№10545р-9455 от 02.04.2026г. за проведена беседа с чужденеца.

Видно от същата с посочените в докладната 6 лица, настанени в СДВНЧ –Любимец –са проведени беседи от полицейския инспектор С. и мл.експерт К. /изготвил докладната/. Общо е посочено, че чужденците са с отказан статут, нямат документи. Разяснено им е, че като съдействат –ще им се закупят и самолетни билети. Конкретно за лицето с бадж 43586 е отразено изявлението му, че иска да отиде в Германия. Представена е и по нова докладна записка №1054р-17588 от 26.06.2026г. видно от която на лицето са му разяснени алтернативните мерки, но чужденецът е заявил, че няма паспорт, който да остави като гаранция, както и няма парични средства. Във връзка с посоченото лице, чрез предавач, е подписало протокол от 26.06.2026г. за изложените обстоятелства.

Въз основа на тези 2 докладни записки е направено предложение рег.№5364р-16280 от 07.07.2026г. от Началник отдел ПНМ-ЗМ до Директора на Дирекция „Миграция“ за продължаване срока на наложената на чужденеца мярка настаняване в СДВНЧ.

В предложението е посочено, че принудителното извеждане на лицето е свързано с издаването на документ за задгранично пътуване –Посолството на А., но такъв не може да му се издаде след като отказва да съдейства като са описани проведените 2 беседи. Посочено е, че видно от протокола лицето е запознато и с вероятността за замяна на мярката, но в тази насока не е изложило факти. Изрично е констатирано, че конкретно не могат да се приложат мерки по чл.44, ал.5 т.1, т.2 и т.3 от ЗЧРБ, защото няма декларация от български гражданин за подsigуряване на подслон и средства, няма искането на лицето за замяна на мярката напр. с подписка или гаранция, доколкото и за последната лицето е заявило, че няма никакви средства.

На второ място с предложението е обоснована и опасността чужденецът да се укрие по смисъла на чл.44, ал.6 от ЗЧРБ. Подчертано е, че съгласно чл.3, т.7 от Директива 2008/115 опасността от

укриване се извлича от обективни критерии и се изразява в обосновано предположение, че лицето ще се опита да се отклони от изпълнение на мярката. С оглед изложеното е направено предложение да се продължи настаняването.

Към ел.досие е заповед №5364з-4741 от 25.06.2026г., с която директора на дирекция „Миграция“ за времето от 26.06.2026г. до 10.07.2026г. определя зам.директора комисар Н.И. да го замества. Посочената заповед е визирана и в оспорения акт.

Следователно ОТ ПРАВНА СТРАНА СЪДЪТ приема следното:

Административният акт е издаден от компетентен орган по чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ при условията на заместване, в предписаната от закона форма – чл. 44, ал.8 от ЗЧРБ, като заповедта е мотивирана вкл. с подробно изложените обстоятелства с предложението №5364р-16280 от 07.07.2026г.

Не е спорно отразеното в същото – че при проведените 2 беседи лицето отказва за съдействия за получаване на документ за пътуване, изрично е споделило, че иска да отиде в Германия. Трябва да се подчертае, че с предложението са разгледани вариантите за налагане на други мерки. Приложен е протокол, подписан от лицето и преводач, с който протокол на страната е предложено именно замяна на мярката – или чрез явяване в съответното поделение на МВР или чрез гаранция, но лицето не е поискало замяна. Визирало е, че няма никакви средства. При посочената хипотеза -без да има искане за друга мярка вкл. и замяна на мярката, не съществува възможност да се наложи алтернативна такава. Процесуалният представител с жалбата и писмените бележки твърди, че може лицето да се явява ежеседмично за подпис или да плати гаранция – но подобно изявление с желание или съдействие от чужденеца липсва. Безпредметно е да се определя дори и минимален размер на гаранцията – като е предварително известно, че лицето не може да я плати. Посочено е от ответника в предложението, че няма гарант с декларация от български гражданин. При тези данни – изпълнението на основната мярка „Връщане“ не би било изобщо гарантирано макар и в минимална степен. В действителност има беседи. Конкретно 2 са проведени, при които има отказ за съдействие, но същото е важно предвид това лицето да поиска издаване на документ за пътуване от посолството на А.. При изложените данни и изявлението на юрк.Ч. в съдебно заседание /че след поредни беседи лицата склоняват да съдействат/ не може да се изключи вероятността при бъдеща беседа за съгласие. От друга страна при отмяна на заповедта за продължаване на настаняването и постановяване на незабавното освобождаване на лицето предвид това, че е казало, че иска да отиде в Германия- изобщо ще се изключи каквато и да е вероятно за изпълнение на ПАМ. Трябва да се има предвид, че макар продължаването на настаняването да е по изключение, то съдът намира, че ответникът е мотивирал това обосновано с посочената опасност от укриване. Лицето е с несъгласие за съдействие, с липса на данни къде ще отседне, без документи, с отказ по молбата за закрила, с желание да отиде в Германия, поради което от обективни обстоятелства, може да се направи заключението, че лицето ще отклони от основната ПАМ.

Следователно по същество се споделят констатациите в предложението на ответника, че по чл. 44, ал. 5, т. 1 - 3 ЗЧРБ няма основания за налагане на други мерки вкл. предвидената в чл.44, ал.5, т.3 възможност чужденецът да предаде във временен залог валиден паспорт, какъвто няма. Съответно има обоснованост на хипотезата „опасност на лицето да се укрие“ по чл. 44, ал. 6 и чл.8 ЗЧРБ и във връзка с чл. 3, т.7 от Директива 2008/115/ЕО.

Следователно прави се извода, че оспорената заповед е издадена и в съответствие с материалния закон. Разпоредбата на чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ възпроизвежда съдържанието на член 15, параграф 6 от Директива 2008/115 относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите – членки /Директивата/ като и двете разпоредби допускат продължаване на срока на принудителното задържане над първоначално определения, при наличието на една от двете

предпоставки: 1./ липса на съдействие от страна на чуждия гражданин или 2./ забавяне при получаване на необходимите документи за връщане. Националният законодател в чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ транспонира и изискването на член 15, параграф 4 от Директива 2008/115 в частта, с която се регламентира задължението за прекратяване на предварителното задържане, когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане на чужденеца. Конкретно тази разумна възможност –не е изключена. Не може да се приеме, че ответникът се е отказал от беседи, чрез които да мотивира чужденеца да съдейства за завръщането си и да се завърне в страната по произход. В тази насока се полагат усилия и продължаване на настаняването не е в преследване на друга цел или не е самоцелно. Така и съгласно решение на СЕС от 5 юни 2014 г., М., С-146/14 PPU, EU: C: 2014: 1320, „всяко решение относно продължаване на задържането на гражданин на трета страна и съответно относно наличието на фактическите обстоятелства, предвидени в член 15, параграф 6 от Директива 2008/115, трябва да бъде предшествано от нова проверка дали са налице материално правните условия, въз основа на които е постановено първоначалното задържане" – точка 61. Това изискване е във връзка с разпоредбата на член 15, параграф 4 от Директива 2008/115 в частта, в която регламентира, че когато стане ясно несъществуването на условията по пар. 1, задържането престава да бъде оправдано и лицето следва да бъде освободено

С оглед гореизложеното оспорената заповед е законосъобразно издадена, а жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от ответника, подателят на жалбата дължи да заплати на ответника претендираното юрисконсултско възнаграждение, което на основание чл. 143, ал. 3 АПК вр. чл. 37, ал. 1 Закон за правната помощ и чл. 24 Наредбата за заплащането на правната помощ съдът определя на 102.26 евро, като предвид неоснователността на оспорването и освобождаването на жалбоподателя от разноски в процеса на съдебното дирене и обезпечаването на правото му на защита, съдът намира, че същите се дължат по отношение на ответника при този резултат от оспорването.

Воден от горното и на осн. чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, Първо отделение, 47-ми състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на З. Х., гражданин на А. [дата на раждане] , чрез адв.Г., срещу ЗАПОВЕД №53643-4826 от 07.07.2026г. на директора на Дирекция "Миграция"--МВР, с която на лицето е наложена ПАМ -"продължаване на принудителното настаняване в СДВНЧ за срок не повече от 6 месеца, считано от 12.07..2026г."

ОСЪЖДА З. Х., гражданин на А., да заплати на ответника юр.възнаграждение от 102.26 евро.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис на решението да се изпрати на страните по реда чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: